

Bőjte Csaba testvér adventi gondolatai

Ülök és látom, hogy jön Krisztus Király, közeledik csendesesen.

Körülottem forrong minden! Vitázó politikusok, választásra készülnek, jót akarnak, dicsérik magukat és szidják egymást. Kapzsi bankárok által felhergelt, főlősleges üvegyöngyök után futkosó, kapkodó emberek kiabálnak, vagy értetlenül, tanácstalanul néznek maguk elé. És itt vannak a naponta megfagyó hajléktalanok, a harcot a hitelek súlya alatt feladó vállalkozók, a munkanélküliek, az olcsó termékeket reklámozó médiák, és sorolhatnám tovább, de minek, hisz mindezt hihetetlen nagy példányszámban megteszi a sajtó, sok-sok csatornán önti a televízió, a megannyi honlap.

Ülök és látom, hogy jön Krisztus Király, közeledik csendesesen, méltósággal, hozzám, hozzánk, mint hajdan Jeruzsálem falai felé.

Megáll, és hosszan néz. Testemben hatalmas félelem remeg. Csak le ne borulj sírva előttünk, Istenünk!

Mindenkinek igaza van! Nem mehet ez így tovább! Tudom az eszemmel, hogy túl sok már a hazugság, a léha képmutatás. Magam is érzem, hogy jó lenne betörni néhány ablakot, szétverni az álnokok között.

Türelmetlenek vagyunk. Egy értelmetlen, nagyon hosszúra nyúlt diktatúrából jövőnk. Naivan, tisztán indultunk 89-ben, egymás kezét fogtuk, és a sárba borulva több nyelven is együtt imádkoztunk, boldogan kacagtunk. Akkor értettük, most miért nem értjük egymás nyelvét, vágyát, álmait?

Forrong a világ! Tudom, hogy mindenkinek jót akar. Jót magának, minél több jót! Mint a gyermekek, veszekszünk ócska baronyokon, és észre sem vesszük, las-

san szabadul el körülöttünk a pokol. Nem igaz, hogy ez a világ csak sírásból és vérből tisztulhat meg, léphet tovább! Hogy lehetünk ilyen vakok?

Uram, te hányszor próbáltál összegyűjteni bennünket, mint kotló a csibéit? Jó szóval biztatsz, adtad a szeretet parancsát, és megmosod könnyeiddel lábainkat. Mindent jószágon nekünk adtál, élhetnénk csendes paradicsomi békeségben. Jól feltarisznyáztál, mindenünk megvan. A föld csodás termékenysége szaporít nap mint nap kenyeret nekünk, és van annyi agyag, kő, hogy építhetünk mindenkinek házat, tanyát, otthont ezen a földön. Van annyi vasérc, réz, mangán, hogy egy-egy autó is jutna a családjainknak. Jut könyv, jó film, tiszta bor és csók, szerelem mindenkinek. Nem sajnálsz tőlünk a boldogságot.

És juthat gyermekáldás, vagy vér a vérunkból, vagy mint Józsefnek a te szent akaratodból. Testvérem lásd, van, kit szerethetsz, kit otthonodba fogadhatsz, kivel törődhetsz, kibe beléálmodhatod álmodat. És ültethetsz virágot, plántát, diót, és megéred, hisz jó orvosaid vigyáznak rád, hogy fád nagyra nőjön, és árnyékával enyhét adjon családodnak. Tudósaink, mérnökeink mennyi kérdésre kerestek, találtak választ az évezredek alatt? Lassan, de biztosan hajtjuk uralmunk alá a Földet, ahogyan te kérted, Istenünk a teremtés hajnalán, még a bűnbeesés előtt. Élhetnénk békés testvériszeretben, tudhatnánk, hogy a részizgazságoknál fontosabb az élet.

A gonosz kacag. Ugyanazzal a süket dumával jön, ígér minden kőből kenyeret, fogyassz, habzsolj! Ha kell, ha nem, legyen! És ha leborulsz előtte, mindent

csak neked ígér, az egész bevásárlóközpontot, repülőt, jachtot - de minek? És felvisz csodás templomok ormára, sztárleszel, dobd le magad, fürödj a csodáló emberek tekintetében, hatalmad lesz felettük. Uralkodj, miért vállalnád a szeretet szolgálatát?

Fogyasztás, birtoklás, hatalom. Habzsolva kacagsz, és szétmarcangolod világunkat. Azt hiszed, hogy győztél, pedig rabszolga vagy. Rosszabb, testvéred farkasa, szép tiszta világunk elpusztítója.

Itt állsz, Uram a XXI. századi Jeruzsálem falai előtt, előttünk. Szemedben könnycsepp, és nekem nincsenek érveim. Mégis arra kérlek, hogy ne bűneinket nézd, hanem újabb adventünkben jószággal jöjj közénk.

Ajándékozz meg érdemtelen gyermekeidet egy újabb eséllyel, egy szép karácsonnyal. Istentől áldott adventi megtérést, szent időt kívánok

Szeretettel:
Csaba testvér

„Soha ne engedd, hogy valaki ne legyen boldogabb a veled való találkozás után, mint előtte.”

Teréz anya

A múlt század elején történt

Magányos férfi utazott le egy vidéki kisvárosba. Barátai hívták, hogy ne töltsd egyedül a szentestét. Az utolsó vonattal érkezett. Már erősen szürkül, alig járt valaki az utcákon. Az egyik kirakat előtt észrevett egy kopott ruhás kisfiút. Nagy, vágyódó szemei egy kis betlehemre szegeződtek. A férfi megszólította: „Ezt szeretnéd megvenni?” A fiú bólintott, de nem vette le szemeit a kirakatról. „Nem is lehet drága” – folytatta a férfi.

A kisfiú kihúzta kezét a zsebéből, tíz krajcáros csillogott benne.

„Ezt az előbb találtam, de ezért nem adnak semmit.” A férfi elkérte a pénzt, s a fény felé tartotta. „Hallod-e, ez nem közönséges pénz, bizonyára az angyalok ejtették el.” A gyerek csodálkozva nézett a férfira. „Gyere, menjünk be az üzletbe” – és megfogta a hideg kis kezét. Bent már senki sem volt, csak az idős kereskedő. Udvarias mosollyal szólott: „Éppen zárni készülök.” A férfi hunyorított a szemével: „Akkor a legjobbkor jöttünk. Kis barátom egy rendkívüli pénzt talált. Az angyalok vesz-

tették el. Azt vehet rajta, amit csak akar.” Ezzel ismét ráhunyorított a kereskedőre, és az megértette. Kezébe vette, megvizsgálta a pénzt. Aztán sugárzó arccal mondta: „Micsoda szerencse, te aztán jó fiú lehetsz. Válaszd ki hát, amit szeretnél.”

A gyerek először a kereskedőre, azután az ismeretlen férfira nézett. Mindkettő tekintetéből biztatást olvasott ki. Erre rámutatott a kirakatban csillogó betlehemre: „Ezt szeretném.” A kereskedő szépen becsomagolta, szaloncukrot is adott hozzá. A gyermek boldogan hagyta el a boltot.

Az ismeretlen férfi ekkor elővette pénztárcáját, s fizetni akart.

„Szó sincs róla, uram, szólt a kereskedő. Ma este nekem is karácsonyom van. Az a Jézus, akit ma ünnepelek, figyelmeztetett bennünket: Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, azt nekem tesztek.”

A két férfi egymás szemébe nézett és kezet szorított. Mindketten tudták, hogy ebben a pillanatban született meg a szívükben a kis Jézus.